ఏస్ రన్నర్

ఎవరో కుర్రాడు రన్నింగ్ రేస్ చేస్తున్న వాడిలా పేవ్‌మెంటు మీద బాణంలాగా 'రివ్వు'న పరుగెత్తి పోతున్నాడు వేగంగా.

రామచంద్రమూర్తి ఒక్క క్షణం ఆగి, వెనుదిరిగి చూస్తూ నిలబడ్డాడు. అంతలోనే ఆ కుర్రవాడు కనుచూపుమేర దాటిపోయాడు.

రామచంద్రమూర్తికి నవ్వు వచ్చింది.

వేగంగా పరుగెత్తుతున్న వారెవరిని చూచినా అతడు అలాగే నిలబడిపోతాడు. బొమ్మలా చేష్టలు దక్కి నిలబడిపోయి తర్వాత నవ్వుకుంటాడు.

అతడు మళ్లీ నడవడం ప్రారంభించాడు.

రోడ్ల పక్కన పేవ్‌మెంట్ మీద స్తంభాలకు రకరకాల సినిమా పోస్టర్లు అతికించబడి ఉన్నాయి. అన్నీ అందమైన అమ్మాయిల బొమ్మలు. హీరో, హీరోయిన్లు గాఢంగా కౌగలించుకొని ఉన్న దృశ్యాలు. ఒకళ్ల మీద ఒకరు పడి దొర్లుతున్న దృశ్యాలు.

అతడు మరొక ఫర్లాంగు దూరం నడిస్తేగానీ బస్సు స్టాపు చేరుకోలేడు. ఎంతో పెందలాడే ఇంట్లో నుంచి బయలుదేరితే తప్ప బస్సు అంది ఆఫీసుకు చేరుకోవడం కష్టం- అప్పటికీ సీతమ్మ ఎంతో పెందలకడనే .. బాగా చీకటి ఉండగానే నిద్రలేచి పనులు ప్రారంభిస్తుంది. అవి సర్దుకుని, యివి సర్దుకుని వంటకు ఉపక్రమించి ఎంత ఉరుకులు పరుగులు పెడుతూ చెమటలు కక్కుతూ పనిచేసినా తొమ్మిది గంటల లోపున వంట తయారు కాదు. నాలుగు మెతుకులు నోట వేసుకుని తాను తయారయ్యే సరికి తొమ్మిదిన్నర అవుతుంది. ఎంత వేగంగా నడచినా బస్‌స్టాప్‌కు చేరుకునే సరికి మరో పావుగంట... ఆ తర్వాత బస్సుకోసం పడిగాపులు పడి ఉండాలి. ఎంతకూ తనెక్కవలసిన బస్సు రాదు. వచ్చిన బస్సులు ఆగకుండగానే రివ్వున దూసుకు పోతుంటాయి. ఆ వేళప్పుడు అన్ని బస్సులూ నల్లుల్లాగా, బల్లుల్లాగా కిటకిటలాడుతున్న ప్రయాణికులతో కిక్కిరిసి ఉంటాయి. పోనీ, ఓపిక చేసుకుని నడిచిపోదామా అంటే ఆఫీసు దగ్గరా దాపూ కాదు. అయిదు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఊరికి అవతలి వేపున ఉందది.

"పోనీ, ఆఫీసుకు దగ్గర్లో ఏదైనా యిల్లు చూసుకోరాదూ?" అన్నారు చాలామంది.

కాని, అక్కడి అద్దెలు తాను భరించలేడు. అక్కడ అద్దెలు చుక్కలంటుతూ ఉంటాయి. తనకొచ్చే జీతంలో యిక్కడికే ఎటూ చాలక బాధపడుతున్నాడు. ఆఫీసులో కొందరు జల్సా రాయుళ్లు ఉన్నారు. ఖరీదైన బట్టలు ధరించి, ఖరీదైన సిగరెట్లు కాలుస్తూ, అందాల రాముళ్లలాగా

ఘుమఘుమలాడిపోతుంటారు. కొత్త కరెన్సీ నోటుల్లా పెళపెళ లాడుతుంటారు. కాని, వారి దారి వేరు. వారి సీట్లు అటువంటివి. కల్పవృక్షాలు- కామధేనువులూ....

తన సీటు అటువంటిది కాదు. చాకిరీకి మాత్రం ఏమీ తక్కువ ఉండదు. టన్నుల కొద్దీ ఫైళ్లు పేరుకుపోతుంటాయి. ఎంత చేసినా తరగని పని- ఫలితం మాత్రం నెల తిరిగేసరికి వచ్చే ఆ జీతపురాళ్లే. అందులో బోలెడన్ని కట్లూ, కత్తిరింపులు. చేతిలోపడే మొత్తం ఆనందం కలిగించదు సరికదా ఆందోళన కలిగిస్తుంది.

అతడు కోటు వేసుకుంటాడు. పాతకాలపు పాత కోటు. “మీకేమండీ కోటు తొడుక్కుంటారు దర్జాగా” అంటారు కొందరు.

వారికి తెలియదు. తన కోటు, లోపలి చొక్కాలోని ఎన్ని చిరుగులను బయటకి కనబడకుండా కప్పుతున్నదో!

ఎండ చిటచిటలాడుతున్నది. పెళపెళలాడుతున్నది. సూర్యుడు చిర్రుబుర్రు లాడుతున్నాడు. ఎండలో చురుకు అంతకంతకూ పెరుగుతున్నది.

రామచంద్రమూర్తి నుదుటపట్టిన చెమటను అరచేత్తో తుడుచుకుంటూ వీధి చివరకు కళ్లు చికిలించి చూశాడు. ఏదో బస్సు వస్తున్నది. దానిమీద ఉన్న నంబరు సరిగా కనిపించడం లేదు. అన్నట్లు ఈ మధ్య చూపు కొంచెం మందగించినట్టున్నది. చత్వారం వస్తున్నదేమో!

చత్వారం వొచ్చే వయస్సే మరి. ఎస్సెల్సీ రిజిస్టరులో వున్న తన పుట్టిన తేదీ నిజమే అయితే తనకిప్పుడు నలభై ఎనిమిది వెళ్లి రెండు నెలలయింది. ఇంకా ఏడేళ్లు సర్వీసున్నది.

బస్సు దగ్గరికి వచ్చాకకానీ నంబరు సరిగా కనిపించలేదు. అది తన బస్సు కాదు. పైగా బస్టాపు దగ్గరికి వచ్చాక స్పీడు పెంచి మరీ వేగంగా పోనిచ్చాడు డ్రైవర్. ఆ బస్సు ఎక్కవలసిన వారు కొంతదూరం దానివెంట పరుగెత్తి ఇక ఆగదని నిర్ధారణ చేసుకుని ఉసూరుమంటూ తిరిగి వచ్చి మామూలుగా నిలబడ్డారు.

రామచంద్రమూర్తి ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాడు. తాను ఆఫీసుకు నడిచిపోతే ఎంతసేపటిలో పోగలడు? అని ఆలోచించాడు. బాగా వేగంగా నడవ గలిగితే గంట. లేకపోతే యాభయి నిముషాలు పట్టవచ్చు. పరుగెత్తి పోతే? ఇప్పుడు తాను పరుగెత్తగలడా? ఒకప్పుడు పరుగెత్తాడు. రివ్వున గాలిలాగా, బాగా లాగి వొదిలిన బాణంలాగా పరుగెత్తాడు. చుట్టూ చేరినవారు కరతాళధ్వనులు చేసి అభినందించారు. తమ జిల్లా పేరు నిలబెట్టాడని విపరీతంగా మెచ్చుకున్నారు. ఫొటోలు తీశారు. దండలు వేశారు.

తానప్పుడు రోజూ పరుగెత్తేవాడు. చీకటి ఉండగానే లేచి పరుగు ప్రారంభించేవాడు. ఎక్కడా ఆగకుండా వేగంగా పరుగెత్తేవాడు. మైళ్లకొద్దీ దూరం అతని సన్నని కాళ్ల క్రింద తరిగిపోయేది. ఆ కాళ్లు ఇనుప కడ్డీలలా పొడవుగా ఉండేవి. ఆ కండరాలకు అలుపు తెలిసేది కాదు. ఇప్పుడు ఇంతకాలం తరువాత పరుగెత్తగలడా? జీవితంలో ఇంత అలసిపోయి ఇప్పుడు కేవలం పది బారల దూరం కూడా పరుగెత్తడం అనుమానమే!

పక్కనే నిలబడి ఉన్న వ్యక్తిని "ఏమండీ! టైమెంత అయింది?" అని అడిగాడతడు. అతడు కొంచెం విసుగుతో చేతి గడియారం వంక చూసి "నైన్ ఫిఫ్టీ" అని సమాధానం చెప్పాడు.

నైన్ ఫిఫ్టీ... బాప్‌రే- తాను పది గంటలకల్లా సీటులో ఉండాలి. లేకపోతే ఆ కొత్త ఆఫీసరు అగ్గిరాముడై పోతాడు. ఆయన అసలే ఫైర్‌బ్రాండ్. పరమ చిరాకు మనిషి. ఎప్పుడూ అయినదానికీ, కానిదానికీ ధుమధుమలాడుతుంటాడు. వయసుకు చిన్నవాడే. అంత తొందరగా ఎలా ప్రమోషన్లు సంపాదించాడో ఎవరికీ తెలియదు. చాలా డబ్బు ఖర్చు పెట్టాడని అంటారు. ఆయనకు తెలిసినవి రెండే విషయాలు. ఒకటి తాను పెట్టుబడి పెట్టిన మొత్తానికి నూరు రెట్లు పోగుచేసుకోడం. రెండు క్రింది వారందరిమీదా అనవసరంగా మండిపడుతూ అయినదానికీ, కానిదానికీ సాధిస్తూ ఆఫీసులో అద్భుతమైన క్రమశిక్షణ అమలుపరిచే గొప్ప ఆఫీసరుగా పేరు ప్రతిష్టలు పోగు చేసుకోవడం. ఈ రెండూ ఆయన అద్భుతంగానే చేస్తున్నాడని చెప్పుకోవాలి. తన పెట్టుబడి కోసం తాపత్రయ పడడం ఒక ఎత్తు. సబార్డినేట్సును నానా హింసలూ పెట్టడం ఒక ఎత్తు. అసలా మనిషి ముఖం చూస్తేనే అదొకరకంగా ఉంటుంది. మనిషి లావుగా ఉంటాడు. మెడ అంతా కొవ్వుపట్టి ఉంటుంది. ఎవరి వంకనైనా చూడదలుచుకుంటే మెడ ఒక్కటీ తిప్పి చూడలేడు. మొత్తం శరీరమే గిర్రున తిరగవలసి ఉంటుంది. కళ్లు ఎర్రగా చింత నిప్పుల్లా ఉంటాయి. కంఠస్వరం సరేసరి... మహా భయంకరంగా, చిన్నపిల్లలు జడుసుకునేట్లు ఉంటుంది.

అది సరే, ఇప్పుడు పది దాటుతున్నది కదా? ఈ బస్సు ఎప్పుడు వచ్చేట్టు? తానెలా ఎక్కేట్టు? ఎన్ని గంటలకు ఆఫీసుకు చేరుకునేట్టు; ఆఫీసరుకు ఏమి సంజాయిషీ ఇచ్చుకునేట్టు?

అదుగో బస్సు. ఇంతకాలానికి దాని దర్శనమైంది. లోపల ఇటుకలు పేర్చినట్టు ప్రయాణికులు కిటకిటలాడుతున్నారు. అయినా దిగవలసిన వారిద్దరు ముగ్గురు ఉండడం వల్ల అదృష్టం పండి ఆగింది. రామచంద్రమూర్తి కమ్మీ పట్టుకుని వదల్లేదు. దిగేవారు దిగగానే లోపలికి దూసుకుపోయాడు. బస్సెక్కడం అనే విద్యలో ఈ మాత్రపు ప్రాథమిక అనుభవమైనా లేకపోతే- అదుగో ఆ సూట్‌వాలాలాగా పేవ్‌మెంట్ మీదనే గంటల తరబడి నిలబడిపోక తప్పదు. సోదరా! దూసుకుపోయేవాడిదే రాజ్యం... లేకపోతే నీ గతి అంతే... నిలబడు. నిలబడు... గంటల తరబడి నిలబడు. నీ చుట్టూ కొందరు దూసుకుపోతుంటారు... వాళ్లే పైకి పోతుంటారు... నీ గతి యిక నిర్గతే... టికెట్... టికెట్ అంటూ ఇద్దరు ప్రయాణీకుల చంకల క్రింద నుంచి దూసుకువచ్చాడు కండక్టరు అతి లాఘవంగా.

టికెట్ తీసుకుని నిలబడ్డాడు రామచంద్రమూర్తి.

వచ్చే ఫస్టు తారీకున జీతం అందుకోగానే ముందు కళ్ల డాక్టరు దగ్గరికి పోవాలి. బొత్తిగా చూపానడంలేదు! చదవడమైతే మరీ కష్టంగా ఉంది. నాలుగు వాక్యాలు చదివితే చాలు కళ్లవెంట నీళ్లొస్తున్నాయి. తల నొప్పి పుడుతుంది.

రామచంద్రమూర్తి అలాగే నిలబడ్డాడు... అతని కళ్లముందు యెప్పటిదో దృశ్యం కనిపించింది. తనకప్పుడు ఇరవై, ఇరవైరెండేళ్లు ఉంటాయి. అప్పటికే మంచి రన్నర్‌గా పేరు తెచ్చుకున్నాడు. మరీ చిన్నప్పుడు తమ ఊరికి నాలుగు మైళ్ల దూరంలో ఉన్న చిన్న పట్నంలో స్కూలు చదువు, పొద్దున్నే లేచి చద్దన్నం తిని, పుస్తకాల సంచీ భుజానికి తగిలించుకుని నడక ప్రారంభించేవాడు. సాయంకాలం తిరిగి వచ్చేటప్పుడు మరీ హుషారుగా ఉండేది. నాలుగు మైళ్లు పరుగెత్తుకుంటూ తిరిగి వచ్చేవాడు. తోటివారిద్దరు సాయంకాలం అయ్యేసరికి నీరసపడి తోటకూర కాడల్లా వ్రేలాడిపోతుండేవారు. తాను వారిని వొదిలి రివ్వున పరుగెత్తుకు పోయేవాడు. ఆ విధంగా రన్నింగ్ అలవాటయింది. స్కూల్లో పోటీలలో తానే ప్రథముడు. దాంతో ఇంకా అభిరుచి పెరిగింది. ఎక్కడికి వెళ్లినా పరుగెత్తుతూ వెళ్లడమే. నడవటం అరుదైపోయింది. కాళ్లు సన్నబడ్డాయి... కాళ్లలో బలం సత్తువ పెరిగాయి. ఒళ్లు తేలికగా, హాయిగా ఉండేది. ఉదయమే లేచి మైళ్లకొద్దీ పరుగెత్తి వస్తే ప్రాణానికి హాయిగా ఉండేది.

బస్సు ఆగింది- రామచంద్రమూర్తి ఇద్దరు వ్యక్తులను నిర్దాక్షిణ్యంగా పక్కకు తోసి మళ్లీ జనారణ్యాన్ని ఛేదించుకుని క్రిందికి దిగాడు. క్షణంలో బస్సు వెళ్లిపోయింది. టైమ్ కనుక్కున్నాడు. గుండె గతుక్కుమన్నది. నుదుట పట్టిన, పడుతున్న చెమటను రుమాలుతో తుడుచుకుంటూ వేగంగా ఆఫీసు దారిపట్టాడు. మళ్లీ నడక... మరో అర ఫర్లాంగు దూరం.

ఎండ నియంత పరిపాలనలా భయంకరంగా ఉంది. ఘోరంగా ఉంది... భరించరానిదిగా ఉంది.

ఆ రోజు...

అంతర్‌జిల్లా ఎథ్లెటిక్స్ ముగింపు రోజు... రన్నింగ్ ఫైనల్స్... ట్రాక్ అంతా శుభ్రంగా ఉంది. అభ్యర్థులు మొత్తం పద్దెనిమిది మంది- అందరూ పక్కనే పచ్చికలో ఎగురుతూ, గెంతుతూ సన్నద్ధం అవుతున్నారు. బహుమతి ప్రదానం చేయవలసిన కలెక్టరుగారు ఇతర ప్రముఖులతో కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్నారు.

ఈ ఈవెంట్ కోసం తాను రోజూ ఉదయం, సాయంకాలం ఆ గ్రౌండ్‌లోనే గంటల తరబడి పరుగెత్తాడు. ఈ సమయం కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాడు. లౌడ్ స్పీకర్‌లలో మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. పేర్లు వినిపిస్తున్నాయి.

పద్దెనిమిదిమందీ ట్రాక్ మొదట్లోకి వెళ్లి నిలబడ్డారు. నేలమీదికి వంగారు. చేతులు నేలమీద ఆనించి సవ్వడి వినబడగానే ముందుకు రేసుగుర్రాల్లా దూసుకుపోయేందుకు సిద్ధంగా ఎక్కుపెట్టబడిన బాణాలవలె ఉన్నారు. కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దం...

మెత్తని ప్రేలుడు వినిపించగానే తాను ముందుకి దూకి పరుగు ప్రారంభించాడు. కళ్లముందు ట్రాక్ తప్ప మనుషులు కనిపించలేదు. ప్రక్కనున్న పచ్చని పచ్చిక కనిపించలేదు. పైనున్న నీలాకాశం కనిపించలేదు.

గుండెకు తగిలిన పలుచని దారం తెగిన తర్వాత కొద్ది గజాల దూరం పరుగెత్తిపోయి పచ్చికలో కూలబడిపోయాడు. అంతలో తనచుట్టూ జనం మూగారు. తన చేతులు పట్టుకున్నారు. తనను కౌగలించుకున్నారు. చివరకు ఆయాసంతో వగర్చుతున్న తనను పైకెత్తి గాలిలోకి ఎగరవేశారు.

కలెక్టరు తనకు ట్రోఫీ బహూకరిస్తున్నప్పుడు కరతాళధ్వనులతో ఆ ప్రదేశం అంతా మారుమ్రోగిపోయింది. "ది ఫాస్టెస్ట్ రన్నర్ ఆఫ్ ది స్టేట్" అని సావనీర్‌లో ఫొటో క్రింద వ్రాశారు.

రామచంద్రమూర్తి ఆఫీసు మెట్లెక్కుతున్నాడు. ఆయాసంతో వగరుస్తున్నాడు. నుదుట, మెడమీద పడుతున్న చెమటను తుడుచుకుంటున్నాడు. ఆ ట్రోఫీ ఇంకా తనదగ్గరే ఉంది. దాన్నీ, ఇతర చిన్నచిన్న కప్పులూ వగైరా బహుమతులు దాచేందుకు తన దగ్గర అద్దాల బీరువాలు లేవు. కొన్ని అసలైన వెండి కప్పులు. తనకు డబ్బు అవసరం వచ్చినప్పుడు వాటికి కాళ్లొచ్చినట్టు వెండి దుకాణాల్లోకి వెళ్లి చేరిపోయాయి. మరి రెండుమూడు కప్పులు లోపల ఎక్కడో ఉండాలి. ఆనాటి ట్రోఫీ మాత్రం పెద్దది... ఇప్పుడూ ఇంట్లో కిటికీలో మూలగా ఉంటుంది. దుమ్ము కొట్టుకుపోయి ఉంటుంది. ఎన్నో సర్టిఫికెట్‌లు స్కూలు రోజులనుంచీ తనకు వచ్చినవి పురుగులు కొట్టి పాడైపోయాయి. ముట్టుకుంటే పొడిపొడి అయ్యేట్టున్నాయి.

స్ప్రింగుడోరు తెరుచుకుని లోపల అడుగుపెట్టేసరికి అయ్యగారు పేపరు చదువుతున్నారు. శబ్దంవిని కుర్చీ మొత్తం పక్కకు తిప్పి గడియారం వంక చూసి మొహాన గంటుపెట్టుకుని, పేపరు బల్లమీద పడేసి "ఊ" అన్నాడు. ముందు భయంకరంగా... ఆ తర్వాత రామచంద్రమూర్తి రిజిష్టరు అందుకోబోతూ ఉంటే "కాస్సేపాగండి- ఎలాగూ పన్నెండు అవుతుంది. ఈ పూటకు లీవు పెట్టేద్దురుగాని-" అన్నాడు.

తర్వాత మళ్లీ అంతలోనే "లీవు ఉందా! అంతా వాడేసుకున్నారా?" అని అడిగాడు.

రామచంద్రమూర్తి రిజిష్టరు మీద ఉన్న చేతిని వెనక్కు తీసుకుని "ఉందనే అనుకుంటానండీ-" అన్నాడు.

"గూడ్- అది సరేనండీ- మీరెన్నింటికి బయలుదేరుతారు ఇంటినుంచి?"

"తొమ్మిదింటికి సార్!"

"గుడ్- తొమ్మిదింటికి బయలుదేరి పదకొండు గంటలకు ఆఫీసుకొస్తారు. అంటే ఇక్కడికి రావడానికి రెండు గంటలు పడుతుంది- అంతేనా?"

"కాదండీ... బస్సులతో బాగా ఇబ్బందిగా ఉందండీ- బస్సులు ఆపరు, ఎక్కించుకోరు..."

"గూడ్... కాబట్టి మనకు బస్సు సరిపడదని అర్థం- అంతేనా?"

రామచంద్రమూర్తి తల వంచుకున్నాడు.

"గూడ్... బస్సుమీద వస్తే లాభం లేదని తెలిశాక మీరు వేరే వసతి చూసుకోవాలి... అంటే మరో రవాణా సౌకర్యం- మరో మీన్స్ ఆఫ్ కన్వేయన్స్- పోనీ ఒక స్కూటరు కొనుక్కోగూడదూ?"

రామచంద్రమూర్తి నవ్వేందుకు ప్రయత్నించాడు. "డబ్బు కావాలి కదండీ" అన్నాడు.

"గుడ్- డబ్బు లేదుకాబట్టి కారు, స్కూటరు వగైరాలు వీల్లేదు- ఆగవు, ఎక్కించుకోవు కాబట్టి బస్సు వీల్లేదు... మరి కొంచెం ముందుగా- ఎనిమిదింటికే ఇంటి దగ్గర బయలుదేరితే..."

"అప్పటికి ఇంట్లో వంట కాదండీ"

"ఓహో... అదొకటా? కాబట్టి అదీ వీలు లేదు. సరే... ముందు లీవ్ లెటరు రాయండి. ఈ లోపల నేను ఉపాయం ఆలోచిస్తాను."

రామచంద్రమూర్తి కాగితం అందుకుని ఆ పూటకు లీవ్ వ్రాసి ఇచ్చాడు. అది రాస్తున్నంతసేపు ఆఫీసరు అతనివంక తమాషాగా, అలవోకగా, హేలగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

ఆ తర్వాత దాన్ని అందుకుని అవతలపెట్టి "ఆఁ! ఉపాయం తట్టింది... అది బెస్టు-" అన్నాడు.

రామచంద్రమూర్తి తలెత్తి అతని మొహంలోకి చూశాడు. అతడు నవ్వుతున్నాడు.

"చెప్పండి సార్-" అన్నాడతను.

"అవును... అది బెస్టు... మీరు తొమ్మిదింటికే ఇంటిదగ్గర బయలుదేరవచ్చు. పదింటికల్లా ఆఫీసు చేరుకోవచ్చు. పైగా వొంటికి ఎంతో మంచిది. ఆరోగ్యం బాగుంటుంది. ఎంతో మంచి ఎక్సర్‌సైజ్."

"చెప్పండి సార్"

"తొమ్మిదింటికి ఇంట్లోనుంచి బయటికి రండి- వెంటనే పరుగు ప్రారంభించండి. స్పీడుగా పరుగెత్తండి. ఎక్కడా ఆగకండి- అరగంటలో ఆఫీసులో ఉంటారు. ఏమంటారు?"

ఈ మాటలని అతను నవ్వడం ప్రారంభించాడు. తన మాటలకు తానే బల్లమీద పడిపడీ నవ్వాడు. నవ్వినవ్వి ముఖం ఎర్రబడింది. కళ్లవెంట నీళ్లు తిరిగాయి.

రామచంద్రమూర్తి మొహం జేవురించింది. వ్రేళ్లు వొణికాయి- కోపంతో మనిషి నిలువెల్లా ఊగిపోయాడు.

కొంచెంగా కంపిస్తున్న కంఠంతో ప్రారంభించాడు. "మీ ధోరణి ఏమీ బాగాలేదండీ... పరమ వెకిలిగా ఉంది. మీ హోదాకు తగినట్లు లేదు. నేను మీకంటే వయసులోనూ, అనుభవంలోనూ పెద్దవాణ్ణి. మీరు అలా మాట్లాడకూడదు. అలా మాట్లాడకూడదని తెలుసుకునేపాటి సంస్కారం మీ చదువైనా మీకు ఇవ్వలేదూ? అయామ్ సారీ... రియల్లీ సారీ... ఈ వయసులో మీలాటి మనిషిని కలుసుకోవడం, మీ కింద పనిచేయడం నా దౌర్భాగ్యమనుకుంటాను. వ్యంగ్యం, హాస్యం ఇవేననీ, ఇలాగే ఉంటాయని మీరనుకుంటే అది తప్పు. ఎక్కడో ఎప్పుడో మీ జోక్ మిమ్మల్ని దెబ్బతీస్తుంది."

ఈ మాటలని వెనుదిరిగి వెళుతూ ఆగి అతనివంక చూస్తూ మళ్లీ "అన్నట్టు మీకు తెలియదేమో. పరుగెత్తమని నాకు సలహా యిచ్చారు. ఐ వజ్ ఎ ఫేమస్ రన్నర్ వన్స్. మీకు

తెలియకపోతే నన్ను గురించి మరెవరినైనా స్పోర్ట్స్ తెలిసినవారిని వాకబు చేయండి... చెబుతారు... వస్తాను" అని స్ప్రింగుడోరు మూసి ఇవతలికి వచ్చాడు.

❖ ❖ ❖

ఆ సాయంకాలం ఆఫీసు నుంచి బయటపడి రామచంద్రమూర్తి నుదురు చేత్తో రుద్దుకున్నాడు.

వాతావరణం చల్లబడింది. చల్లనిగాలి వీస్తున్నది. అతడు బస్సుకోసం ఆగలేదు. వేగంగా నడవడం ప్రారంభించాడు.

ఈ ప్రాంతంలో పెద్ద ఆవరణ ఉంది. ప్రభుత్వ స్థలం. అక్కడ రోజూ కొందరు యువకులు రన్నింగ్ ప్రాక్టీస్ చేస్తూ ఉంటారు.

అక్కడే నిలబడిపోయాడు కొద్ది నిముషాలు....

తర్వాత మళ్లీ నడక ప్రారంభించాడు. అతడిప్పుడు బొత్తిగా జనసంచారం లేని వీధుల వెంట నడుస్తున్నాడు. అతనికి పరుగెత్తాలని సరదా పుట్టింది. ప్యాంట్ కొంచెం పైకి మడిచాడు. కోటు చేతులు పైకి మడిచాడు.

"రన్.... రన్....." అనుకున్నాడు. వేగంగా పరుగెత్తాడు.

అలా తమ వీధికి చేరుకునేవరకూ పరుగెత్తుతూనే ఉన్నాడు. మధ్యలో సెంటర్లలోనూ, జనం ఎదురైతేనూ తప్ప ఆగలేదు.

ఆయాసంతో వగర్చుతూ ఇంటికి వచ్చిపడ్డాడు. మంచంమీద కూలబడిపోయాడు. సీతమ్మ ఆదుర్దాగా "ఏమిటండీ... అంతగా ఆయాసపడిపోతున్నారేమిటి?" అంటూ వచ్చింది.

ఆయాసంలోనే "ఏమీ లేదు... మంచినీళ్లు.... వద్దు... కాఫీ" అన్నాడు. ఆమె లోపలికి వెళ్లింది. అతడు కాళ్లుచాపి మంచంలో వెల్లకిలా పడుకున్నాడు.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత ఆమె వచ్చి చూసి అదిరిపడింది. భర్త వాలకం ఆమెకు అర్థం కాలేదు. భయంతో పరుగెత్తుకు వెళ్లి దగ్గర్లోనే ఉన్న డాక్టరును పిలుచుకొచ్చింది. ఆయన పరీక్ష చేసి "కంగారేమీ లేదు... చిన్న పెరాలసిస్ స్ట్రోక్... అదే పక్షవాతం... కుడికాలూ, చెయ్యీ పడిపోయాయి... విశ్రాంతిగా పడుకోనివ్వండి... నేను మళ్లీ వచ్చి చూస్తాను. ప్రాణభయం ఏమీ లేదు. తొందరలో కాలూచెయ్యీ మామూలుగానే వస్తాయి" అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు.

రామచంద్రమూర్తి కళ్లలో నీళ్లు ఉబికివచ్చి బుగ్గలమీదుగా కిందికి జారుతున్నాయి. అతని కళ్లలో ఒకటే దృశ్యం.... ఆనాటి దృశ్యం.... ఎత్తయిన ట్రోఫీ... గుండెల్లో ధ్వనులు....

"రన్..... రన్ రామూ..... రన్......"

"ది ఫాస్టెస్ట్ రన్నర్ ఆఫ్ ది స్టేట్"

"రన్.... రన్....రన్.... మైడియర్ బాయ్.... రన్....."

❄